

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Edel Grace, Peter Sweetman

Tuženik: An Bord Pleanála

Prethodno pitanje

Ako

- (a) je temeljna svrha zaštićenog područja pružiti stanište za određene vrste
  - (b) je obilježje staništa koje je pogodno za tu vrstu to da će se pogodni dio područja nužno s vremenom izmijeniti, i
  - (c) je u okviru predloženog projekta predviđena izrada plana upravljanja za područje kao cjelinu (uključujući i promjene u upravljanju dijelovima područja na koja projekt izravno ne utječe), čija je namjena osigurati da se veličina područja koje je pogodno za stanište, kao što je navedeno, nikada ne smanji, odnosno da se možda i poveća; ali
  - (d) tijekom razvojnog projekta na dijelu područja neće biti moguće pružiti odgovarajuće stanište,
- mogu li se mjere, poput onih opisanih pod (c) pravilno smatrati mjerama ublažavanja?

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 3. travnja 2017. uputio Supreme Court (Irska) – Volkmar Klohn protiv An Bord Pleanála

(Predmet C-167/17)

(2017/C 178/14)

Jezik postupka: engleski

Sud koji je uputio zahtjev

Supreme Court

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Volkmar Klohn

Tuženik: An Bord Pleanála

Prethodna pitanja

1. Mogu li se odredbe o postupcima koji „ne smiju biti preskupi” iz članka 10.a Direktive o sudjelovanju javnosti primjenjivati u predmetu poput ovoga, u kojem je odobrenje za provedbu projekta, osporeno u postupku, dano prije isteka roka za prijenos te direktive i u kojem je postupak u kojem se pobija to odobrenje pokrenut prije tog datuma? U slučaju potvrdnog odgovora, mogu li se odredbe o postupcima koji „ne smiju biti preskupi” Direktive o sudjelovanju javnosti primjenjivati na sve troškove nastale u tom postupku ili samo na troškove nastale nakon isteka roka za prijenos?
2. Mora li nacionalni sud koji ima diskrecijsko pravo u odnosu na određivanje naknade troškova stranci koja nije uspjela u sporu, u slučaju kada odnosna država članica nije donijela nikakvu posebnu mjeru radi prijenosa članka 10.a Direktive o sudjelovanju javnosti, prilikom odlučivanja o troškovima postupka na koji se ta odredba primjenjuje, osigurati da zbog njegove odluke postupak ne postane „preskup”, bilo zato što su relevantne odredbe izravno primjenjive, bilo jer sud odnosne države članice mora tumačiti svoje nacionalno procesno pravo na način koji u najvećoj mogućoj mjeri ispunjava svrhu članka 10.a?
3. Ako je nalog za naknadu troškova bezuvjetan te bi se, u nedostatku žalbe, u nacionalnom pravu smatrao konačnim i obvezujućim, zahtijeva li pravo Unije da
  - a) *Taxing Master*, zadužen prema nacionalnom pravu za utvrđivanje iznosa razumnih troškova stranke koja je uspjela u sporu; ili

- b) sud pred kojim je podnesena tužba protiv odluke *Taxing Mastera* ipak ima obvezu odstupiti od inače primjenjivih mjera nacionalnog prava i utvrditi iznos troškova koji se trebaju nadoknaditi na način kojim se osigurava da zbog tako određenih troškova postupak neće postati preskup?

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 6. travnja 2017. uputio Raad van State (Nizozemska) – X protiv Belastingdienst/Toeslagen

(Predmet C-175/17)

(2017/C 178/15)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Raad van State

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: X

Tuženik: Belastingdienst/Toeslagen

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 13. Direktive 2008/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o zajedničkim standardima i postupcima država članica za vraćanje državljana trećih zemalja s nezakonitim boravkom (SL 2008., L 348, str. 98.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 8., str. 188.) u vezi s člancima 4., 18., člankom 19. stavkom 2. i člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da žalba, ako je nacionalno pravo predviđa u postupku protiv odluke koja sadržava odluku o povratu u smislu članka 3. stavka 4. Direktive 2008/115/EZ, prema pravu Unije mora automatski imati suspenzivan učinak ako državljanin treće zemlje tvrdi da izvršenje odluke o povratu znači ozbiljnu opasnost od povrede načela *non refoulement*. Drugim riječima: treba li u takvom slučaju suspendirati protjerivanje dotičnog državljanina treće zemlje tijekom roka za podnošenje žalbe ili – ako je žalba bila podnesena – do odluke o toj žalbi a da to dotični državljanin treće zemlje ne mora posebno zahtijevati?
  2. Treba li članak 39. Direktive Vijeća 2005/85/EZ od 1. prosinca 2005. o minimalnim normama koje se odnose na postupke priznavanja i ukidanja statusa izbjeglica u državama članicama (SL 2005., L 326, str. 13.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 7., str. 19.) u vezi s člancima 4., 18., člankom 19. stavkom 2. i člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da žalba, ako je nacionalno pravo predviđa u postupku o odbijanju zahtjeva za azil u smislu članka 2. Direktive 2005/85/EZ, prema pravu Unije mora automatski imati suspenzivan učinak? Drugim riječima: treba li u takvom slučaju suspendirati protjerivanje dotičnog tražitelja azila tijekom roka za podnošenje žalbe ili – ako je žalba bila podnesena – do odluke o toj žalbi a da to dotični tražitelj azila ne mora posebno zahtijevati?
-